

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 714 ²	Μεγάλη Πέμπτη βράδυ 2 Μαΐου 2013 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔνοχοι τοῦ ἀνοσιουργήματος

«Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον» (Ψαλμ. 21,19)

Ἄδελφοί μου! Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦρθε στὸν Ἄκόσμο, γιὰ νὰ κἀνὴ **μία καὶ ἀδιαίρετη Ἐκκλησία**. Αὐτό, τὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἀδιαίρετη καὶ ἔχει ἐνότητα, τὸ παριστάνει καὶ τὸ εἰκονίζει ὁ «ἄρραφος χιτῶνα» (Πα. 19,23) τοῦ Χριστοῦ. Τὸ χιτῶνα αὐτόν, κατὰ τὴν εὐσεβῆ παράδοσι, τὸν ὕφαναν καὶ τὸν ἐπλεξαν μονοκόμματο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, χωρὶς καθόλου ραφή, τὰ ἄχραντα χέρια τῆς Παναγίας. Αὐτὸν φοροῦσε ὁ Κύριος ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ κατάλυμά του καὶ διέσχισε πόλεις καὶ χωριά τῆς ἁγίας γῆς.

Ἄλλ' ὅταν βγήκε ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασι καὶ ὁ Χριστὸς μας ὠδηγήθηκε πάνω στὸ Γολγοθᾶ γιὰ νὰ σταυρωθῆ, τότε ἄξεστα χέρια στρατιωτῶν ἀφαίρεσαν τὸ χιτῶνα ἀπὸ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἀνέβασαν γυμνὸ στὸ σταυρό. Τὸν ἀφαίρεσαν, ἀλλὰ δὲν τὸν κομματίασαν· ἔρριξαν κλῆρο νὰ δοῦν σὲ ποιὸν θὰ πέσῃ. Κι αὐτοὶ οἱ δῆμιοὶ του δηλαδὴ τὸν σεβάστηκαν, δὲν τὸν ἔσχισαν. Δὲν τὸ ἐπέτρεψε ὁ Κύριος. **Τὸ χιτῶνα αὐτὸν κανεῖς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν σχίσῃ.**

Ἄλλ' ἐνῶ κι αὐτοὶ ἀκόμη οἱ σκληροὶ στρατιῶτες τὸν σεβάστηκαν, **κάποιοι ἄλλοι ἀποπειράθηκαν** νὰ τὸν κομματιάσουν. **Ποιοὶ εἶνε** οἱ ἔνοχοι αὐτοῦ τοῦ ἀνοσιουργήματος;

● Στὸ Ἅγιο Ὄρος εἶδα μία εἰκόνα καὶ τρόμαξα. Εἶδα τὸ Χριστὸ γυμνὸ καὶ τὸ χιτῶνα του κομματιασμένο. Ἐνας ἄγγελος στεκόταν δίπλα του καὶ τὸν ρωτοῦσε· —**«Τίς σου τὸν χιτῶνα διέρρηξε;»**· ποιὸς σοῦ ἔσχισε, Χριστέ, τὸ χιτῶνα; Κ' ἓνας ἄλλος ἄγγελος ἔδειχνε μία μαύρη μορφή, ἓνα σκοτεινὸ ἄνθρωπο, καὶ ἀπαντοῦσε· —**«Ὁ Ἄρειος»**. Αὐτός, μὲ τὰ διδάγματα του, διέρρηξε τὸ χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ.

Πρῶτοι ἔνοχοι λοιπὸν γιὰ τὸ σχίσιμο τοῦ χιτῶνος τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὁ Ἄρειος καὶ ὅλοι **οἱ αἰρετικοί**. Καὶ σήμερα δὲν εἶνε μόνο ὁ Ἄ-

ρειος, ἀλλὰ ἓνα πλῆθος αἰρετικῶν, ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὴν ἁγία μας Ὁρθοδοξία. Αὐτοὶ ἀρπάζουν μὲ τὰ βρωμερὰ τους χέρια τὸν ἄρραφο χιτῶνα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν κομματιάζουν.

Ἄν σήμερα ὁ χριστιανισμὸς δὲν σημειώνει ἐντυπωσιακὲς ἐπιτυχίες, μία αἰτία εἶνε ἡ **διαιρέσις**. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἦρθε γιὰ νὰ μᾶς ἐνώσῃ. Κάθε φορὰ ποὺ κάποιος πλήττει τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Δαυὶδ ξεκρεμᾷ τὴν κιθάρα του καὶ ψάλλει μελαγχολικά· **«Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον»** (Ψαλμ. 21,19).

● Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνο οἱ αἰρετικοὶ ποὺ σχίζουν τὸν χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ. Εἶνε καὶ κάποιοι ἄλλοι. Ἔσεῖς οἱ πλούσιοι, ποὺ θὰ φορέσετε τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ καὶ τὸ Πάσχα τὰ πανάκριβα κουστούμια καὶ φορέματά σας, γιὰ σκεφτῆτε τὴν ὥρα αὐτῆ, πόσοι περπατοῦν γυμνοὶ καὶ δὲν ἔχουν ροῦχο γιὰ νὰ ῥθοῦν στὴν ἐκκλησία. Ποιὸς τοὺς τὰ ἀφαίρεσε; Ἡ πολυτέλειά σας! Ἔσεῖς οἱ χορτᾶτοι, γιὰ σκεφτῆτε, ὅτι σὲ κάποια τρώγλη τῆς πόλεως ἢ τοῦ χωριοῦ σας ὑπάρχουν πεινασμένοι καὶ φτωχοί. Ποιὸς τοὺς ἀφαίρεσε τὸ ψωμί; Ἡ ἀδικία, ἢ πλεονεξία καὶ ἢ ἀσπλαχνία τοῦ κόσμου. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ πλούσιος ἀρπάζει τὴ μπουκιά ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φτωχοῦ καὶ τὸν ἀφήνει νηστικὸ καὶ γυμνὸ, ὁ Δαυὶδ ὁ προφήτης λέει τὸ **«Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον»**. Πρῶτοι οἱ αἰρετικοὶ καὶ ἔπειτα οἱ **ἀσπλαχνοὶ** διαπράττουν τὸ μεγάλο ἔγκλημα νὰ σχίζουν τὸν ἄρραφο χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ.

● Τὴν ἀτίμωσι ὅμως καὶ τὸ μαρτύριο, ποὺ ὑπέστη ὁ Χριστὸς, τὸ ὑφίστανται ὄχι μόνο ἄτομα καὶ οἰκογένειες ἀλλὰ καὶ ἔθνη μικρὰ καὶ ἀδύνατα. Θυμηθῆτε, ὅσοι ἔχετε κάποια ἡλικία, τί ἔγινε στὴν Ἑλλάδα τὸ 1941, '42, '43, '44; Θυ-

μηθῆτε, πόσες καταστροφές υπέστη τὸ γένος μας. «*Διεμερίσαντο*», Ἑλλάδα, «*τὰ ἱμάτιά σου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν σου ἔβαλον κλῆρον*». Ἔτσι λέγαμε τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τότε ποῦ ἡ Ἑλλάδα μας βρισκόταν σ' ἓνα χάος, τότε ποῦ δίχασαν τὰ παιδιά της κι ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἦταν ἡ μία παράταξι κι ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἄλλη καὶ σκοτώνονταν μεταξύ τους. Κομμάτιασαν τὴν πατρίδα μας, τὰ νησιά της, τὰ πελάγη της, τὰ ἀγαθὰ της, καὶ οἱ Ἕλληνες πεινασμένοι πέθαιναν στοὺς δρόμους. Δὲν εἶχαν οὔτε ἓνα καρβέλι ψωμί, οὔτε μιὰ σταλαγματιὰ λάδι. Δὲν εἶχαν λάδι οὔτε γιὰ τὴν καντήλα, δὲν εἶχαν ἄρτο οὔτε γιὰ ἀντίδωρο καὶ θεία κοινωνία. «*Διεμερίσαντο*», ὦ πατρίδα μου, «*τὰ ἱμάτιά σου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν σου ἔβαλον κλῆρον*».

Δὲν εἶμαι προφήτης, ἀλλὰ σημειώστε αὐτὸ ποῦ θὰ πῶ. Τὰ **μεγάλα κράτη**, τὰ μεγάλα θηρία, ἐτοιμάζονται πάλι νὰ παίξουν ὅπως στὰ ζάρια τὴν τύχη τῆς πατρίδας μας. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἡ Ἑλλάδα θὰ ὑποστῇ τὴν κατασχύνη. Γυμνώνοντας τὸν φτωχό, γυμνώνεται ὁ Χριστός, γυμνώνεται ἡ Ἐκκλησία, ἡ πατρίδα, ἡ ἀνθρωπότης. Βάρβαρα χέρια, χειρότερα ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων στρατιωτῶν, σχίζουσι τὸν ἄρραφο χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ.

● Ἀλλά, ἀδελφοί μου, πρὶν τελειώσω, θέλω νὰ παρουσιάσω ὅλους τοὺς ἐνόχους. Εἶνε οἱ αἰρετικοί, εἶνε οἱ ἄσπλαχνοί, εἶνε τὰ βάρβαρα μεγάλα κράτη· ἀλλὰ τῆ μεγαλύτερη εὐθύνη τὴν ἔχουμε **ἑμεῖς**. Θὰ σᾶς ὑπενθυμίσω μιὰ στιγμή ἱερή, τὴν ἱερώτερη τῆς ζωῆς σας, ὅταν βρέφη σᾶς πῆραν στὴν ἀγκαλιὰ οἱ μανάδες σας καὶ σᾶς ὠδήγησαν στὸ ναό. Σᾶς ἔβγαλαν τὰ ρουχαλάκια σας καὶ σᾶς παρουσίασαν γυμνοὺς, γιὰ νὰ θυμηθῆτε τὸ γυμνὸ Χριστό. Χέρια ἱερέως σᾶς παρέλαβαν καί, «*εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*», σᾶς βύθισαν τρεῖς φορὲς μέσα στὴν κολυμβήθρα. Κι ὅταν βγήκατε δὲν ἦσασταν τὰ παιδιά τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα, ἀλλὰ υἱοὶ καὶ θυγατέρες τοῦ Χριστοῦ. Πήρατε τιμημένα ὀνόματα. Καὶ σᾶς ἔντυσαν μ' ἓνα ρουχαλάκι ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι. Μοιάζατε σὰν τὰ περιστέρια ποῦ πετοῦν στὰ γαλανὰ μας κύματα. Τὸ ἄσπρο ροῦχο, ποῦ φορέσατε, σημαίνει, ὅτι ἡ ζωὴ σας πρέπει νὰ ἔνε καθαρὴ σὰν τὸ κρῦσταλλο, νὰ λάμπη σὰν τὸν ἥλιο. Ἡ ψυχὴ σας ν' ἀγαπήσῃ τὸ Χριστό, νὰ προικιστῆτε μὲ τὴν ἀρετὴς του. Γι' αὐτὸ τὸ βράδι τῆς Ἀναστάσεως, ἂν θὰ μείνετε μέχρι τέλους –καὶ παρακαλῶ νὰ μείνετε, γιατί εἶνε ἀπρέπεια νὰ φύγετε ἀπὸ τὴ μέση τῆς ἀκολουθίας–, θ' ἀκούσετε

τὸ «*Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε*» (Γαλ. 3,27). Ἦμασταν γυμνοί, καὶ μᾶς ἔντυσε ὁ Χριστὸς μὲ τὴν ὡραία λαμπρὴ φορεσιά του, ποῦ δὲν τὴν ὑφάναν χέρια ἀνθρώπων, ἀλλὰ χέρια ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων ἐπάνω στοὺς ἀργαλειοὺς τοῦ οὐρανοῦ.

Αὐτὸ τὸ ρουχαλάκι τὸ ἄσπρο, ποῦ μᾶς φόρεσαν τὴν ἡμέρα τῆς **βαπτίσεως** μας, ἐρωτῶ τὸν ἑαυτό μου καὶ ὅλους ἐσᾶς, τὸ κρατήσαμε λευκὸ καὶ καθαρὸ; Ἄχ, ἀδελφοί μου, δὲν τὸ κρατήσαμε καθαρὸ. Ἀφήσαμε τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν διάβολο νὰ μᾶς τὸ λερώσῃ. Ἀφήσαμε τὸν κόσμον νὰ μᾶς τὸ κομματιάσῃ. Κάθε φορὰ ποῦ ἐσὺ ὁ νέος αὐθαδιάζεις μπροστὰ στὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα σου κ' ἐσὺ ἡ νέα γιὰ «*τριάκοντα ἀργύρια*» πουλᾶς τὸν ἀτίμητο θησαυρό σου, σχίζεις τὸν ἄρραφο χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ. Ἐσὺ ἡ γυναίκα ποῦ ἀτιμάζεις τὸν ἄντρα σου κ' ἐσὺ ὁ ἄντρας ποῦ ντροπιάζεις τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σου, καὶ κάθε ἁμαρτωλός, σχίζετε τὸ χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν σὲ βλέπει ὁ ἀγγελὸς σου –ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι– νὰ βουτᾶς μέσ' στὴν ἀκαθαρσίαν τὸ ἔνδυμα τοῦ Χριστοῦ, λέει· «*Διεμερίσαντο*», Χριστέ, «*τὰ ἱμάτιά σου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν σου ἔβαλον κλῆρον*».

* * *

Ἀδελφοί μου! Ἄς κλίνουμε μὲ ταπεινῶσι τὰ γόνατά μας ἐμπρὸς στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Νὰ τὸν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς συγχωρήσῃ, καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ **νὰ ξεντυθοῦμε** τὸν «*παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης*», **νὰ ἐνδυθοῦμε** τὸν «*καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα*» (Ἐφ. 4,22-24), καὶ νὰ πορευθοῦμε πρὸς αὐτόν.

Βοήθησέ μας, Κύριε, σὺ ποῦ εἶσαι ὁ Θεὸς ὁ «*ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον*» (Ψαλμ. 103,2). Σὺ, ποῦ ντύνεις τὴ γῆ μὲ τὰ ὡραιότερα λουλούδια. Σὺ, ποῦ κοσμεῖς τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ ἄστρα. Σὺ πού, ἐνῶ δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ροῦχα ἀνθρώπινα, ὅταν ἦρθες ἐδῶ στὴ γῆ ὡς ἄνθρωπος, υπέστης πρὸς χάριν μας τὴν πιὸ μεγάλη ἀτίμωσι, παρουσιάστηκες γυμνὸς κατὰ γυμνος, ὅπως σὲ γέννησε ἡ Παναγία μητέρα σου, μπροστὰ στὸν κόσμον. Ἔγινες αἰσχύνῃ καὶ ντροπῇ ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου.

Γυμνώθηκες, γιὰ νὰ μᾶς ντύσῃς. Γυμνώθηκες, γιὰ νὰ μᾶς κάνῃς ἀγγέλους. Κ' ἑμεῖς, ἀντὶ νὰ γίνουμε ἀγγελοὶ, κυλιόμαστε μέσα στὸ βόρβορο τῆς ἁμαρτίας. Ὡ Κύριε, **ἐλέησε καὶ σῶσε μας** ὅταν ἔρθῃς νὰ μᾶς κρίνῃς «*ἐν τῇ δόξῃ*» σου «*μετὰ πάντων τῶν ἁγίων*» σου (Ματθ. 25,31. Λουκ. 9,26. Α' Θεσ. 3,13)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**